

The background of the entire page is a night scene. In the upper left, a hummingbird with iridescent green and blue feathers is shown in flight, its wings spread wide. In the lower right, another hummingbird with vibrant yellow, green, and blue feathers is also in flight, facing left. The background features a suspension bridge with blue lights along its cables and towers, and a row of palm trees at the bottom. The sky is a deep, dark blue with some light clouds.

CECILIA
SAMARTIN
Kolibri

BAZAR

CECILIA SAMARTIN

Kolibri

Suomentanut Susanna Paarma

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Susanna Paarma
Englanninkielinen alkuteos *Colibrí*
Copyright © 2020 by Cecilia Samartin.
Published by arrangement with
John Hawkins & Associates, Inc., New York

ISBN 978-952-279-934-0

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Ihmetarinat kertovat uusiksi pienin kirjaimin saman tarinan, joka on kirjoitettu maailmaamme niin suurin kirjaimin, ettemme kaikki pysty niitä hahmottamaan.

C. S. LEWIS

LUKU 1

AURINKO EI VIELÄ OLLUT noussut taivaanrannan ylle, ja yöllä alkanut sumu verhosi edelleen sankkana koko satamaa. Laiturialueella suuret rekat ja valtavat rahtilaivat – osa jopa monen sadan metrin pituisia – odottivat riveissä lastin siirtoa. Noin tunnin päästä Los Angelesin satamassa olisi taas vilkasta, ja metallin kalske ja rattaiden kirskunna peittäisivät kaikki muut äänet, kun ympäri maailmaa tulleita tankkereita, konttialuksia ja proomuja tyhjennettiin. Näin varhain satamassa kuului vain valtamereltä kantautuvia satunnaisia lokinhuutoja ja Angel's Gaten yksinäisen sumutorven töräyksiä.

Satamakaupungin autiolla sivukadulla käveli yksinäinen nuori nainen. Hänellä oli musta takki ja punainen huivi, ja hänen pitkät hiuksensa liehuivat selässä kuin viitta. Hän eteni monta korttelia nostamatta katsettaan kadusta eikä edes sävähtänyt, kun olan ohi porhalsi kuorma-auto vain muutaman sentin päästä. Pääväylälle päästyään hän kohotti katseensa. Oli edelleen pimeää ja Vincent Thomasin sillan vaijereihin kiinnitetyt valot kimaltelivat kuin sini-tähtinen kaulakoru. Kauneuden yllättämänä nainen seisahdusti hetkeksi ihailemaan näkyä.

Hiljalleen pimeys alkoi vetäytyä ja taivas muuttua vaaleanpunaisena hehkuvaksi kupoliksi, mutta nainen oli taas painanut katseensa alas. Muuttuvat varjot vuoroin loivat

jalkakäytävään rotkoja ja vuoroin häivyttivät niitä. Naisesta tuntui, että hän välillä vajosi ja taas nousi. Hänellä ei ollut aavistustakaan, kuinka pitkään vaellus oli jatkunut, mutta häntä ei väsyttänyt. Itse asiassa hän tunsii elävänsä vahvemmin kuin koskaan ennen.

Kun nainen lähestyi siltaa, kävelyvauhti hidastui hetkeksi lähes olemattomiin. Nyt silta näytti valtavalta, sataman valtaistuimen yllä leijuvalta kruunulta. Sitten vauhti taas nopeutui. Edettyään noin kolme neljännestä sillan pituudesta nainen seisautui tasaamaan hengitystään ja otti tukeaa kaiteesta. Alhaalla vedessä tanssi kimaltavia valolaikkuja. Hänen katseensa seurasi valtamerelle suuntaavaa tankkeria, ja kun se katosi sumuun, hänen vereensä tulvahti adrenaliinia. Hän tunsii olevansa yhtä vahva ja määrätietoinen kuin sillan teräspalkit. Sitten hän kuuli pienen äänen kuis-kivan mielensä sopukoissa ja muuttui myrskytuudessa henkijieverissä lepattavaksi liekiksi.

”Ei, en käänny takaisin”, hän mutisi leuka kireänä. Sydän jyskytti, kun hän avasi takkinsa napit. Kaikki läheiset ihmissuhteet, kaikki unelmat, toiveet ja katumuksen aiheet valahtivat hänen harteiltaan ja putosivat sillalle mytyksi. Hänen sormensa tarttuivat verkkoaitaan, ja hän alkoi kiivetä.

Yövuoro oli päättymässä, ja Pete Murphy valmistautui kotiinlähtöön työparinsa Alin kanssa, kun puhelin soi. Al pyöräytti silmiään ja mutisi: ”Se on menoa taas.”

Parin–kolmen kuukauden välein seuraava epätoivoinen typerys onnistui kapuamaan lahden ylittävän sillan kolmetrimerisen aidan päälle hypätäkseen veteen. Työvuosiensa aikana he olivat ehtineet pelastaa kymmeniä syystä tai toisesta veteen joutuneita ihmisiä, mutta hyppääjät olivat aivan eri juttu kuin muut työt. Kun hyppääjä saatiin paikannettua,

rannikkovartiosto onki litimäärän ruumiin merestä ja protokollan mukaisesti aloitti elvytyksen veneessä. Rannalla kuolemansyyntutkija julisti hyppääjän kuolleeksi, ja poliisi vei sanan lähimmälle omaiselle. Sama ankea rutiini toistui joka kerta, ja tänä aamuna he joutuisivat jäämään ylitöihinkin.

Miehet vetivät takkiensa vetoketjuja kiinni suunnatesaan suhteellisen pienelle veneelle, jota käytettiin etsintä- ja pelastustöihin sekä tavalliseen partiointiin rannan tuntumassa. Siihen mahtui neljän hengen miehistö, mutta sillä oli pituutta vain reilut kahdeksan metriä, joten sitä pystyi hyvin käsittelemään kaksinkin. Meri näytti synkältä ja pahaenteiseltä, mutta silta vihreine palkkeineen ja tuettuine kaarineen oli yhtä upea ja henkeäsalpaavan kaunis kuin aina. Peten mielestä oli outoa, että näin tyylikkään rakennelman alapuolelle oli sijoitettu rahtisatama. Alle olisi sopinut paremmin vilkasvaloinen kaupunki tai suojaisa ranta korkean jyrkänteen juurella.

Pete ajoi venettä kuten yleensäkin. 185 sentin pituisena hän oli viitisen senttiä Alia pidempi ja näki siten pidemmälle. Al tosin selitti työnjakoa sillä, että oli vahvempi uimari. Pete tiesi, ettei se ollut totta, muttei halunnut väittää vastaan.

”Tuo näyttää jo purjehduskilpailulta”, hän totesi. Rannikkovartioston lisäksi myös satamaviranomaiset ja palokunta olivat liikkeellä. Sillalta oli pudotettu mustaa savua levittävä soihtu merkkeamaan paikan, josta hyppy todennäköisesti oli tehty. Etsintä aloitettiin sen kohdalta ja aluetta laajennettaisiin, kunnes ruumis saatiin talteen. Ennen rannikkovartiostossa aloittamista Pete oli kuvitellut mereen hyppäämisen olevan suhteellisen kivuton tapa poistua, mutta hän oli nähnyt revenneitä ruumiita, joiden sisäelimet näyttivät lihamyllyn läpi ajetuilta. Vapaassa pudotuksessa ihmisen nopeus voi nousta yli 120 kilometriin

tunnissa – siinä vauhdissa veden pinta tuli vastaan kovana kuin betonilaatta, eikä kuolema edes aina tullut välittömästi. Hän jatkoi puheluun vastanneelle ystävälleen:

”Mitä tiedämme?” Pete kysyi puhelun vastaanottaneelta Alilta.

”Silminnäkiäjöiden mukaan aidan yli kiipesi nuori nainen noin puoli seitsemältä. Hänellä oli punainen huivi kaulassa ja pitkä, tumma tukka.”

Tätä ennen viimeisin heidän vuoronsa aikana hypännyt oli ollut 21-vuotias pojanjolppi, jonka tyttöystävä oli juuri jättänyt. He olivat onkineet ruumiin talteen noin kolmen kilometrin päässä sillasta. Yleensä ruumiit jäivät kellumaan lähistölle, mutta jos virtaus oli kovaa, ruumis saattoi ajautua kauaskin. Kaikkia hyppääjiä ei löydetty.

”Mennäänkö yhdessä aamupalalle tämän jälkeen?” Pete kysyi.

”Muuten kyllä, mutta lupasin Pamille, että vien lapset kouluun tänään. Hän käy nyt pilates-tunneilla aamuisin päästäkseen bikinikuntoon ennen kuin lähemme Havaijille.”

”Entäs sinun bikinikuntosi?”

Al nauroi ja taputti vatsaansa. ”Mitä siitä?”

Alin mentyä naimisiin kaikki olivat alkaneet odottaa Peten seuraavan esimerkkiä. Hänellä ei ollut pysyvää suhdetta ja hän oli pari vuotta Alia nuorempi, mutta kaveripiirin naisten mukaan hän ei olisi vapaa pitkään. Siitä oli nyt neljä vuotta, ja Pete oli edelleen sinkku. Nyt hän suunnitteli paluuta opintojen pariin ja siksi tuntui entistäkin epätoivomaisemmalta, että hän asettuisi aloilleen lähiaikoina.

”Virtaus näyttää voimakkaalta tänään”, Pete kommentoi. Voimakas virtaus teki pinnalla tai sen alla kelluvien esineiden paikantamisesta vaikeampaa. He kuitenkin havaitsivat lähes heti tumman hahmon aallonmurtajan lähellä

ja kiisivät kohti. Se paljastui kuolleeksi hylkeeksi. Kierreltyään jonkin aikaa he huomasivat jotakin laineilla parinkymmenen metrin etäisyydellä. Se oli punainen huivi. Riittävän lähelle päästyään he onkivat sen haalla ylös. Noin puoli metriä tai metrin huivin kelluntakohdan alapuolella häämötti tumma varjo, jonka muoto muuttui hiljalleen. Pete oivalsi sen hyppääjäksi, joka oli vedessä pystyasennossa. Al oli tarttumassa radioon, kun Pete kiskaisi takin yltään, potkaisu kengät jaloistaan ja sanoi: ”Ota ruori.”

”Mitä pirua sinä aiot?” Al kysyi.

”Sukeltaa.”

”Miksi? Voimme vetää hänet ylös haalla.”

”Haka tekee pahaa jälkeä.”

Al nappasi Peteä käsivarresta. ”Pilailenko sinä? Tuo on eloton ruumis.”

Pete kiskaisi itsensä vapaaksi ja sukelsi.

Hyppääjän kättä koskettuaan Pete oli varma, että nainen oli elossa, ja hänet valtasi hurja tarve saada nainen ylös vedestä elävänä. Hän yritti tarttua tiukasti hoikkaan vartaloon, mutta nainen liukui hänen otteestaan ja katosi. Sitten hän näki naisen vilaukselta puolisen metriä syvemmällä. Nainen vajosi nyt nopeasti, eli hänen keuhkonsa olivat alkanet täyttyä vedellä. Hetkeäkään ei ollut hukattavaksi.

Pete nousi vauhdilla pintaan täyttämään omat keuhkonsa. Al huusi Peteä nousemaan vedestä, mutta hän jätti sen huomiotta ja sukelsi uudestaan. Vesi oli sameaa ja näkyvyys heikko. Hänen omatkin keuhkonsa alkoivat olla kovilla. Pian hänen täytyisi nousta pinnalle naisen kanssa tai ilman. Hän oli jo luovuttaa, kun tunsi jonkin pyyhkäisevän poskeaan. Keuhkot kirvelen Pete ui ylös kohti valoa ja puristi toisella kädellä tiukasti kourallista hiuksia.

LUKU 2

KUN PETE PÄÄSI PINNALLE, häneltä ja Alilta meni vain muutama sekunti saada nainen nostettua veneeseen. Al aloitti elvytyksen, ja Pete käänsi veneen kohti rantaa. Niin uskomatonta kuin se olikin, vain muutaman kunnan painalluksen jälkeen nuoren naisen suusta pursui vettä ulos ja hän alkoi yskiä. Nainen oli edelleen tajuton, mutta hänen huulensa eivät enää olleet siniset ja posketkin saivat hiukan väriä. Jopa hänen tumma tukkansa alkoi kihartua kosteiksi kiehkuroiksi.

”Uskomatonta”, Al mutisi.

Vene kiisi kohti rantaa, jolla odottivat ambulanssi, paloauto ja poliisi. Pete arvioi naisen olleen vedessä paristakymmenestä minuutista puoleen tuntiin, mutta mistään ei voinut päätellä kuinka pitkään hänen aivonsa olivat kärsineet happivajeesta. Peten sukellus oli saattanut tuomita hänet kuolemaa pahempaan kohtaloon, ja se oli puistattava ajatus.

Kun he saavuttivat rannan, kaikki ällistyivät nähdessään elävän ihmisen kuolleen ruumiin sijasta. Tämä oli kaikkea muuta kuin tavallista ja sai aikaan hälinän, mutta onneksi kaikki tiesivät tehtävänsä. Ensihoitajat ja poliisit juoksivat omille tahoilleen huudellen käskyjä ja heitellen välineitä toisilleen. Toimeen oli ryhdyttävä välittömästi ja vauhdilla, jotta nainen saataisiin pelastettua.

Pete ja Al seisoivat sivussa hiukan pökertyneinä. Heidän oli ollut vaikea uskoa siihen, että nainen oli ylipäättään elossa, mutta ilmeisesti hänellä ei ollut ulkoisesti näkyviä vakavia vammojakaan. Peteä alkoi heikottaa niin, että hän piti parhaana nojautua ambulanssin kylkeen. Hän ei saanut siirrettyä katsettaan naisen nenää ja suuta peittävästä happinaamarista.

"Vedä syvään henkeä", Pete sanoi ja piti naamaria äitinsä kasvoilla. "Hengitä, äiti. Sinun ei tarvitse tehdä mitään muuta kuin hengittää." Meni hetki, ennen kuin äiti oli tolkuissaan, ja muutama sekunti sen jälkeen hän nousi istumaan ja pyysi vettä. Kun Pete lähti hakemaan sitä, äiti repäisi naamarin kasvoiltaan ja säntäsi juoksuun kohti tulipaloa.

"Äiti, mitä sinä teet", Pete huusi juostessaan perään, mutta yksi palomiestä sai äidin kiinni.

"Päästäkää. Mieheni ja poikani ovat tuolla", äiti huusi.

"Teemme kaiken mitä voimme, rouva."

"He ovat tuolla. Teidän on saatava heidät ulos. Pelastakaa heidät!" Äiti yritti kamppailla vapaaksi mutta haukkoi pian taas henkeä ja lysähti palomiehen käsivarsille. Mies kantoi hänen hervottoman kehonsa takaisin autoille, laski hänet maahan ja painoi naamarin takaisin kasvoille.

"Varmista, ettei hän riisu sitä enää", mies komensi Peteä tiukasti.

Pete piti naamaria paikallaan. Vesi ryöppysi letkuista vajan päälle, mutta se vain jatkoi palamistaan kirkkaana kuin soihtu ja musta savu peitti taivaan. Tuntui mahdottomalta, että kukaan ihminen voisi selvitä hetkeäkään hengissä tuollaisessa tulimeressä, mutta pian savun seasta astui esiin kolme hahmoa.

"Oletko kunnossa", Al kysyi ja tarttui Peteä hartiasta.

"Joo, hiukan pökerryksissä vain."

”Haluatko ensiapumiesten tarkastavan sinut?”

”Äh, ei, tämä menee ohi. Olo on jo nyt hiukan parempi.”

Meni muutama minuutti, ja sitten nuori nainen oli matkalla sairaalaan ambulanssissa ja poliisit ja paloautot pois-tuivat. Kaikki oli taas ennallaan paitsi Pete, joka oli paljas-jaloin ja takin sijasta ympärillään pyyheliina.

”Sinun kannattaisi ottaa lämmin suihku asemalla. Sitten voisimme kai mennä yhdessä aamiaiselle?” Al ehdotti.

”Entä se Pamin pilates?”

”Olen melko varma, että saan anteeksi tällä kertaa.”

The Toasted Bun oli rauhallinen ravintola aseman lähetty-villä. Se tarjosi hyvää kotiruokaa ja vahvaa kahvia.

”Oletko varmasti kunnossa?” Al kysyi.

”Olenhan minä. Miksi kysyt?”

”Näytät hiukan säikyltä.”

Pete sivuutti huomion olankohautuksella, vaikka ”säiky” kuvasi varsin hyvin hänen tuntemuksiaan. Aamu oli ollut hätkähdyttävä, ja vajapalon muisto jätti hänelle aina hiukan avuttoman olon.

”Ilman sinua nainen olisi kuollut”, Al sanoi. ”Ansaitisit kannuksesi tänään. Hyvää työtä.”

”Sinä käynnistit hänen hengityksensä.”

”Joo niin tein, mutta sinä hänet pelastit. Olisimme ehkä edelleen naaramassa ruumista merestä, jos et olisi sukelta-nut perään.”

Tarjoilija toi heidän kahvinsa. Pete mittasi kaksi teelusikalista sokeria omaansa ja sekoitti. ”Mitä luulet, selviääkö hän?”

”Paha sanoa. Ulkoisia vammoja ei näkynyt. Mokomaa en ole ennen kokenut.”

”Minkä ikäinen hän mahtaa olla?”

”Korkeintaan kaksikymmentäviisi, luulisin. Aika nätti, sitä paitsi.”

Peten teki mieli sanoa jotain enkelin kasvoista ja solakasta varresta mutta päätti pitää mielipiteen omanaan.

Al pudisti päätään. ”En tule ikinä ymmärtämään, miksi jotkut ryhtyvät niin järjettömiin tekoihin. Kaipa hän on hiukan, tiedät kai”, hän sanoi ja pyöräytti sormeaan korvan ympäri.

”Epäilemättä, mutta siltä sillalta hyppääminen vaatii sisua. Pystyisitkö itse siihen?”

”En ikinä”, Al vastasi silmät pyöreinä kuin lautaset. ”Jos edes harkitsisin, Pam tappaisi minut.”

Aamiainen tuotiin pöytään. Al iski heti kiinni, mutta Pete siemaili vielä hetken kahviaan ajatuksiinsa eksyneenä. Naisen selviytymismahdollisuudet olivat kai noin 50–50, ehkä 60–40 naisen eduksi.

”Mihin aikaan tapaamme huomenna ennen sitä palettia?” Al kysyi ääntäen b:n p:nä täysin tarkoituksella.

”Onko se jo huomenna?”

Alin haarukka kilahti lautasta vasten. ”Jos pakotat minut menemään sinne yksin, en anna sinulle ikinä anteeksi. Onko selvä?”

”Taisit säikähtää”, Pete naurahti.

Pete oli asunut pari vuotta pienessä kaksiossa muutaman korttelin päässä valtamerestä. Hän oli vuokrannut sen iäkkäältä Larrylta, joka oli alkanut harrastaa ahkerasti internetin treffipalveluita menetettyään vaimonsa vuosia sitten. Peten keittiön ikkunasta avautui näkymä Larryn porealtaalle, jonka lämmöstä ilmeisesti nautti uusi kuusikymppinen naisihminen joka viikonloppu. Larry kannusti Peteäkin kokeilemaan nettiä ja väitti, että jos internet olisi ollut olemassa, kun hän oli Peten ikäinen, hän ei olisi mennyt naimisiin. ”En pentele tajunnut silloin, kuinka paljon naisia maailmassa on”, hän sanoi. ”Tiedä häntä,

oliko se hyvä vai paha, mutta ainakin nyt minulla on hauskaa.”

Pete oli kokeillut nettideittailua mutta ei tuntenut sitä omaksi jutukseen. Ihan liikaa valinnanvaraa, ja treffeillä hän tunsu joutuneensa työpaikkahaastatteluun, ei tutustu- vansa uuteen ihmiseen. Juuri nyt hän oli tapaillut Pamin opiskeluaikaista kämppistä muutaman viikon ajan. Leslie oli sievä blondi ja piti itsensä kunnossa treenaamatta itses- tään naisellista pehmeyttä. Hän oli opettaja ja nautti työs- tään, hänen hymynsä oli söpö ja huumorintajunsa hyvä. Rasti joka ruudussa mutta jotain tuntui puuttuvan. Jotain puuttui aina.

”Anna Leslielle mahdollisuus”, Pam oli sanonut ennen kuin esitteli heidät. ”Lupaa minulle, että tapaat hänet kun- nolla ainakin kolme kertaa ennen kuin sivuutat hänet.”

”Älä viitsi, en minä sivuuta ihmisiä.”

”Totta, sinä ’ghostaat’ ja se on vielä pahempaa.”

Pete oli käynyt treffeillä Leslien kanssa jo kuusi tai seitsemän kertaa, ja nainen oli kutsunut itsensä hänen sän- kyynsä senkin jälkeen, kun Pete oli tehnyt selväksi, ettei tiennyt oliko suhde menossa minnekään. Al vitsaili Peten tehneen ”en tiedä, onko suhde on menossa mihinkään” -pu- heesta taiteenlajin. ”Miten aina voi käydä niin, että nainen haluaa repiä vaatteet yltäsi, kun sanot, ettet tiedä onko suhde menossa minnekään? Jos minä sanoin jotain saman- tapaista ennen Pamia, kaikki naiset tiesivät oikein hyvin oman suuntansa – se vei suorinta tietä ulos ovesta.”

Pete oli saanut tänäkin aamuna Leslieltä tekstiviestin, kun nainen oli matkalla töihin. Leslie oli tehnyt niin joka aamu muutaman päivän ajan, ja Pete tiesi oikein hyvin mihin hän pyrki. Nainen yritti juurtua osaksi hänen elä- määnsä, saada aikaan rutiinin, olla kuin sokeri kahvissa tai oliivi martinissa... jos hän olisi juonut martineja. Hän tunsu

hyvin tällaiset strategiat mutta piti Lesliestä sen verran, ettei halunnut näpäyttää asiasta.

Vastattuaan viestiin hän meni suoraan sänkyyn ja nukah-ti ennen kuin pää osui tyynyyn. Valitettavasti unet häiritsivät lepoa. Unessaan hän oli taas vedessä ja pelastettava nainen kellui juuri liian kaukana saavutettavaksi. Meri heilautti naisen tummat hiukset levälleen kuin höyhenenkevyet lonke-rot. Ne kasvoivat valtaviksi siiviksi ja laajenivat täyttämään meren. Pete yritti uida pakoon mutta se oli kuin olisi uinut rakkolevässä: sitkeä kasvi kietoutui nilkkoihin ja ranteisiin ja veti häntä valtameren aavemaisen pimeisiin pohjasyvyyskisiin.

Pete heräsi kauttaaltaan hikisenä. Hän horjahteli kylpyhuoneeseen ja loiski vettä kasvoilleen. Edelleen hän oli tuntevinaan valtavina räpsyvät siivet ympärillään ja aina silmänsä sulkiessaan hän näki naisen kasvat.

Kun Pete puki univormun ylleen, useimmilla ihmisillä ei ollut aavistustakaan, mihin sotaväen haaraan hän kuului, mutta se ei ollut hänen mielestään tärkeää. Univormu keräsi joka tapauksessa monilta ihailua ja herätti luottamusta, niinpä hän käytti sitä tarpeen mukaan hyväkseen ja teki niin nytkin mennessään sairaalaan. Niin potilaat kuin henkilökuntakin hymyilivät ja nyökkäsivät, kun hän eteni kohti hoitajien toimistoa. Hän oli valinnut arkisen työunivormun, koska se ei ollut äärimmäisen virallinen mutta sai silti aikaan saman reaktion.

Osastonhoitaja oli keski-ikäinen Becky. Hänen kirkkaan-siniset silmänsä tuikkivat, kun Pete lähestyi ja tiedusteli nuorta naista, joka oli tuotu sairaalaan aamulla satamasta. ”Onko kukaan koskaan sanonut, että näytätte Richard Gereltä Upseeri ja herrasmies -elokuvassa?”

”Kerran tai pari. En ole itse nähnyt elokuvaa. Onko se hyvä?”

”Onhan se”, nainen vastasi ja huokaisi kaipaavasti. ”Ei sellaisia enää tehdä.” Hän vilkaisi tietokoneensa näyttöä. ”Miten tunnette potilaan?”

”Itse asiassa en tunne häntä. Tai... se ei ole ihan oikea ilmaus. Vedin hänet ylös merestä tänään aamulla”, Pete sanoi ja tunki punertuvansa hiukan. Hän ei halunnut herättää huomiota sankariteoilla, mutta koska hän ei ollut sukulainen, hänen oli selitettävä tulonsa jotenkin.

Osastonhoitaja Becky oli ilmeisen vaikuttunut, ja muuri antoi periksi. ”Mahdotonta uskoa, että hän selvisi hengissä hypystä niin korkealta sillalta. Voitteko uskoa, että häneltä on murtunut vain pari kylkiluuta? Emme valitettavasti tiedä hänen nimeään. Ilmeisesti kukaan ei ole tehnyt hänestä katoamisilmoitusta, mutta eihän niitä hyväksytä ennen kuin vuorokausi on umpeutunut. Huomenna tiedämme varmasti enemmän.”

Osastonhoitaja ohjasi Peten potilashuoneeseen jutellen itsemurhayrityksistä. Niiden määrä oli kasvussa etenkin nuorten parissa. ”Se on hyvin huolestuttavaa”, hän sanoi ilmeen synkentyessä hetkeksi, kun hän veti verhoa sivuun. ”Tämä nuori nainen ei ole avannut silmiään tänne tultuaan. Kauniskin hän on. Oletteko varma, ettette tiedä hänen nimeään?”

”Aivan varma”, Pete vastasi katse nuorena naisessa.

”Sopiiko minun tiedustella, miksi tulitte tänne?”

Pete oli odottanut kysymystä ja yllättynyt hiukan, kun kokenut hoitaja ei ollut esittänyt sitä heti. ”Uskoin, että täällä olisi jo joku hänen ystävänsä tai sukulaisensa. Tällaiset tapahtumat herättävät aina paljon kysymyksiä, ja kokemukseni mukaan omaiset rauhoittuvat hiukan, kun he saavat puhua paikalla olleen kanssa.”

”Tuo on totta”, osastonhoitaja Becky totesi. ”No, kuten näette, hänelle annetaan happea mutta laite on käytössä

vain varmuuden vuoksi, hänen verensä happitaso on suhteellisen hyvä.” Hän vilkaisi kelloaan. ”Lääkäri Arnoldin pitäisi saapua piakkoin. Kerron hänelle, että olette täällä.”

Osastonhoitaja lähti, ja Pete astui lähemmäs sänkyä. Tummat kiharat kehystivät muistikuvaa kauniimpia kasvoja ja levisivät tyynyn reunojen yli. Naisen kauneus oli enkelimäistä, toi mieleen satuprinsessan. Onneksi muutama pisama nenällä ja kaulalla sykkivä suoni tekivät selväksi, ettei tämä ollut satua. Peten teki mieli koskea naisen kättä kuin koskettamalla saisi varmistettua tämän olevan todellinen. Hän ei rohjennut koskettaa vaan seisoi vain aloillaan ja yritti päätellä, mikä naisessa kiehtoi häntä näin vahvasti.

”Hei, kuulemma saamme kiittää sinua siitä, että hän on edelleen elävien kirjoissa.”

Pete esitteli itsensä lääkäri Arnoldille ja kertoi uudestaan, miksi oli paikalla.

”Minun on myönnettävä,” hän lisäsi, ”etten ole koskaan nähnyt kenenkään selviävän siitä hypystä. Halusin varmistaa, etten vain nähnyt unta.”

”Onnen tyttö tosiaan. Vaikka saa nähdä, onko hän samaa mieltä virottuaan. *Jos* hän virkoo ja elpyy.”

”Se ei siis ole varmaa?”

”Emme tiedä, kuinka pitkään hänen happivajeensa kesti, joten mitään ei voi sanoa varmaksi. Poliisiraportin mukaan hän oli vedessä vähintään kaksikymmentä minuuttia, ja varmaan tiedättekkin jo, että peruuttamattomia aivovaurioita alkaa muodostua kolmesta yhdeksään minuutissa.” Arnold pudisti päätään. ”Jonkin aikaa sitten hoidossani oli potilas, joka putosi metrin korkeudesta tikkailta ja kuoli tuntia myöhemmin valtavaan aivoverenvuotoon. Tämä nainen hyppäsi sillalta reilut kahdeksankymmentä metriä alas eikä saanut kuin pieniä naarmuja. Mitä siitäkin sanoisi.”

Pete lähti, kun Arnold aloitti tutkimuksen, ja matkallaan ulos hän pysähtyi hoitajien huoneeseen pyytämään osastonhoitaja Beckyltä palvelusta. ”Voisitko soittaa minulle, jos hän herää tai hänen tilansa heikkenee?”

Becky vaikutti epävarmalta. ”Ohjeemme on ottaa yhteyttä vain sukulaisiin.”

”Ymmärrän. Tunnen olevani vastuussa hänestä, kunnes sukulainen löytyy tai saamme edes selville, kuka hän on.”

”Hyvä on, teen poikkeuksen tällä kertaa. Te pelastitte hänen henkensä ja näytätte Richard Gereltä”, Becky sanoi ja iski silmää.

Kun kahden ihmisen yhteydessä on maagista voimaa

On myrskyinen aamuyö Los Angelesissa. Rannikkovartijana työskentelevä Pete Murphy aloittaa työvuoronsa kuin minkä tahansa muun partioimalla sataman vesillä parhaan ystävänsä Alin kanssa. Vuoron jo lähentyessä loppuaan väsyneet miehet saavat hälytyksen: joku on hypännyt Vincent Thomas -sillalta alas myrskyvään mereen.

Miehet lähtevät uhkarohkeaan pelastusyritykseen. Pete riskeeraa kaiken hyppäämällä hyiseen mereen ja onnistuu vetämään sieltä ylös nuoren naisen, juuri ja juuri hengissä. Vaikka Pete saa naisen pelastettua, tapahtuma tuo pintaan muistoja, joita Pete on juossut karkuun koko elämänsä.

Ujo ja herkkä Bethany Franco on saanut tarpeeseen perheestään. Etsiessään totuutta Bethany on päätenyt sellaisten vastausten äärelle, joita hän ei olisi halunnut tietää. Kohtalokas hyppy tuntemattomaan johdattaa Bethin ja Peten yhteiselle matkalle, jonka päässä siintää toivo ja anteeksianto.

ISBN 978-952-279-934-0

84.2

www.bazarkustannus.fi

BAZAR